

KOVÁCS ISTVÁN

Jánossal azon az őszön

Nagy Lajos doktornak és Lenkének

*Az Elérhetetlen földről útnak indulva
címről címre araszoltunk
fél Erdélyen át
a Vitorlaének költőit keresve...
Helyettük a párhuzamos megtorlás
áldozatait ismerhettük meg...
Ezerkilencszázötvenhét, -ötvennyolc,
s a rá következő esztendőök,
torzszülött amnesztiák kísérték, kísértettek,
bármerre jártunk...*

*Csaknem ötven esztendeje
heverünk a futásfalvi hegyoldalon
Jánossal együtt
a novemberbe szökött vénasszonyok nyarán
– huszonkét, huszonöt évesen.
Halottak napja.
Mögöttünk tarka hegyhátakkal
magasan felpárnázva az ég,
ahogyan ünnepkor illik.
Arra húzódott régen a határ.
Beszélgetünk.
Hogyan lehetne élni úgy,
mint azon az egyszer volt, hol nem volt őszön?
önmagunkra döbbszenten, szabadon...
Önmagunkra döbbszenten... – ahogy ma itt is,
a futásfalvi hegyoldalon.
A mindennapi kenyérrel együtt
e megrendülést is add meg nekünk
mindennap, Uram...*

*A tatárok elől hajdan elfutott faluba
mentőautóstopppal érkezünk
éjjél körül.
Alkalmi vendéglátónk
az aradi vértanúk
színes nyomata alatt ébresztett.
Öt évig raboskodott a Duna-deltában.
Az ő Golgotájáról ki tud?
Társait történelmi imába foglaltan
ki tartja számon?
Tekintetünkkel beszélgettünk,
szavakkal
csak a szilvapálinkát dicsérgetve.
Ő kórházba ment a feleségéhez,
mi nehéz léptekkel a hegyre föl.*

*Könyökünkre támaszkodva
fektünkbe is rálátni az iskolaudvarra;
négyzetében a bezárt gimnáziumból
isten háta mögé űzött tanári kar
szétszóródott tagjai
az alkoholos jókedv kényszerzubonyában...
köröttük a gyerekhad
mint megpiszkált hangyaboly nyüzszög
gépiesen céltalanul,
majdani felnőtként
ebben a földi megváltást hirdető
képmutató, képtelen világban.*

*Lepereg előttünk
hirtelen véget ért gyermekkorunk is.
Semmi zsvivaj,
semmi zsvibongás,
semmi önfeledt lárma,
csak a hunyorgó szempillákkal
besatírozott fény vacogása
a megnémított film kockáin.*

*Ezerkilencszázhatvanhét novembere.
Heverünk a futásfalvi hegyoldal
végtelen kéziratpapírján,
a rokontartalmú antológiacímek
álcázott metszéspontján
az elszántság idézőjeleként mi ketten:
végzett és végzős diák.
Elérhetetlen föld,
Vitorlaének.
Futásfalva.*

*Kihívjuk magunk ellen a sorsot.
Újra tanuljuk anyanyelvünk,
a jelbeszédet,
a félszavakat,
a krákogás-marta csöndet...*

*A templomtoronyhoz érő napot
fölnyéllyel a kereszt,
lánggra kap a déli harangszó is,
bronzba önti az őszi tájat.*

Indulnunk kell!

2016 novembere